

Folketingets Lovsekretariat

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2019 - 4201

Medlem af Folketinget Liselott Blix (DF) har d. 16. august 2019 stillet følgende spørgsmål nr. S 124 til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares.

Doknr.
124884

Spørgsmål nr. S 124:

Dato
26-08-2019

Vil ministeren gå ind i en konkret sag som den i begrundelsen beskrevne og tage kontakt til de norske myndigheder for at sikre en aftale, så man i det mindste kan sikre barnets tarv?

Svar:

Omdrejningspunktet for spørgsmålet er behandlingen af sager om forældremyndighed, der har tilknytning til flere nordiske lande. Det drejer sig navnlig om, fra hvilket tidspunkt en afgørelse om forældremyndighed, der er truffet i et nordisk land, har virkning, så en forælder, der har fået eneforældremyndighed over et barn, kan flytte med barnet til et andet nordisk land.

Jeg forstår selvfølgelig, at en forælder, der har fået eneforældremyndighed, også ønsker at kunne praktisere den med det samme og f.eks. beslutte at rejse med barnet til et andet land. Heroverfor står den anden forælders lige så naturlige interesse i at undgå, at resultatet af en ankesag foregribes ved, at den anden forælder under behandlingen af sagen er rejst til et andet land med barnet. Der er således tale om en problemstilling, der giver anledning til retssikkerhedsmæssige overvejelser.

I sådanne sager vil hensynet til barnet også kunne føre til, at sagens endelige udfald afventes. Ved at afvente det endelige resultat af en sag undgås, at barnet oplever store forandringer i sin hverdag ved f.eks. at blive flyttet til et andet land med risiko for at skulle flytte tilbage, hvis der i ankesagen træffes en anden afgørelse om forældremyndigheden.

Jeg kan hertil oplyse, at en dansk dom om eneforældremyndighed, der ankes, ligesom i Norge som udgangspunkt først har virkning, når landsretten stadfæster den. Dette indebærer, at ingen af forældrene kan forlade Danmark med barnet uden enten samtykke fra den anden forælder eller en tilladelse fra myndighederne. Jeg henviser til vedlagte besvarelse af spørgsmål SOU (alm. del) nr. 235, stillet den 14. januar 2019.

Det er op til de enkelte lande at finde den rette balance mellem disse to modsatrettede hensyn, hvor ikke mindst hensynet til barnet vejer tungt. Efter min opfattelse varetages både hensynet til barnet og hensynet til retssikkerheden med de gældende regler i både Norge og Danmark, og jeg ser derfor ikke umiddelbart behov for at regulere området gennem en aftale mellem de nordiske lande.

Med venlig hilsen

Astrid Krag

Bilag:

Besvarelsen af spørgsmål SOU (alm. del) nr. 235, stillet den 14. januar 2019.